

Κατὰ τὸν Διοσκορίδην τὸ δένδρον ἐκεῖνο εἶναι εἶδος Νάρθηκος γενομένου εἰς τὸ ῥηθὲν μέρος τῆς Λιβύας· ὁ δὲ Γάλλος Γεωφροᾶς λέγει, ὅτι τὸ κόμμι τοῦτο ἀποστάζει ὡς γάλα, φυσικῶς, ἢ μετὰ τὴν ἐντομὴν, ἀπὸ δένδρον, τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ ἦναι ἀπὸ τὰ ἐπισκιάδοφóra, καὶ τὸ συμπεραίνει ἀπὸ τὸν εὕρισκόμενον σπόρον εἰς τὸ κόμμι, παρομοιάζοντα μὲ ἀνηθον χονδρόν· ἀλλ' εἴτι καὶ ἂν ἦναι τὸ δένδρον, βέβαιον εἶναι, ὅτι ὑπάρχει, καὶ ὅτι βλαστάνει εἰς τὸ εἰρημένον μέρος, κείμενον πρὸς Δυσμᾶς τῆς Αἰγύπτου, εἰς τὸ βασίλειον τῆ Βάρκα, καὶ ὅλον τῆτο τὸ κόμμι διαδίδεται εἰς τὸν κόσμον ἀπὸ τὴν Ἀλεξάνδρειαν εἰς δάκρυ, καὶ εἰς ἀνακατωμένην μάζαν, καθὼς ὅλα τὰ λοιπὰ ὁμοιάτου.

Ὁμοιάζει μὲ τὸ θυμίαμα τοῦ λιβάνου κιτρινομέλατον ἔξωθεν καὶ λευκόν, ἢ κιτρινωπὸν ἔσωθεν. Εἰς τὴν γεῦσιν φαίνεται πρῶτον γλυκὺ, ἀλλὰ μετὰ ταῦτα γίνεται ὑπόπικρον· εἰς δὲ τὴν ὀσμὴν εἶναι ὀλιγώτερον εὐώδες ἀπὸ τὴν Χαλβάνην. Κολλᾷ εἰς τὰ ὀδόντια μασσώμενον· κάμνει φλόγα ὅταν βληθῆ εἰς ἀνθρακίαν, καὶ διαλύεται εἰς τὸ ὄξειδι, καὶ τὸ ζεστὸν νερόν· διὰ τοῦτο καὶ ἠμπορεῖ νὰ καθαρισθῆ στραγγιζόμενον ἀπὸ ψιλὸν πανί.

Οἱ Παλαιοὶ τὸ μετεχειρίζοντο διὰ θυμίαμα εἰς τοὺς ψευδοθεύωντων, καὶ οἱ Ἴατροὶ τὸ βάλλουν εἰς σύνθεσιν πολλῶν τροχίσκων διαλυτικῶν, καὶ ἐξανοικτικῶν, καὶ διαφορητικῶν, ὁμοίως καὶ εἰς πολλὰ ἐμπλαστρα. Ἐβάλλεται ἀπὸ αὐτὸ καὶ ἔλαιον ἐπωφελές εἰς τοὺς Ὀθωμανούς, καὶ λοιποὺς Ἀσιατικούς.

ἌΜΜΟΣ, ἢ ὁποῖα καὶ Ψάμμος ἐλέγετο, εἶναι συνάθροισις μικρῶν σπυρίων πετρωδῶν, καὶ κρυσταλλίνων διαφόρων χρωμάτων, καὶ δὲν γίνονται πηλός, οὐδὲ πλάττονται βρεχόμενα. Ἡ εὕρισκομένη εἰς τοὺς αἰγιαλοὺς, τὰς ὄχθας τῶν ποταμῶν, καὶ εἰς τὰς ἐρήμους τῆς Ἀφρικῆς, καὶ Ἀσίας εἶναι ἀχρηστος. Ὅση ὁμως εὕρισκεται εἰς τὴν ξηρὰν γῆν, ἢτοι Ἡπειρον, δίδει διάφορα μέταλλα, ὡς σίδηρον, ὕερον, καὶ ἄλλα. Ἰδὲ ταῦτα.

ἌΜΥΓ-

ἌΜΥΓΔΑΛΟΝ. Ἐπειδὴ καὶ τὸ δένδρον, καὶ ὁ καρπὸς εἶναι κοινῶς γνωστὰ, περιττῆ μοι φαίνεται ἡ καταγραφή τοῦ δένδρου. Ὁ καρπὸς οὗτος χρησιμεύει εἰς τὸ ἐμπόριον διὰ τὸ πολὺ χρηστόν του εἰς τὸ φαγί, καὶ εἰς τὴν Ἱατρικὴν ὅσα ἔχον λεπτὴν τὴν φλοιάν, ὡς τὰ τῆς Χίε, πωλοῦνται μὲ αὐτὴν, ὅσα ὅμως εἶναι σκληρὰ, ὡς τῶν λοιπῶν μερῶν, καθαρισμένα. Διὰ τῆς Κωνσταντινουπόλεως στέλλονται πολλὰ εἰς τὰ παράλια τοῦ Εὐξείνου Πόντου, καὶ ἀπὸ τὴν Μεσόγειον εἰς τὴν Εὐρώπην, ὅταν συμφέρει. Εἶναι γλυκὰ, τὰ ὅποια μόνον χρησιμεύουν εἰς τὸ φαγί· εἶναι καὶ πικρὰ, τὰ ὅποια χρησιμεύουν μόνον διὰ τὸ ἔλαιον. Ἡ Σικελία, καὶ Ἰταλία ἐκδίδουν πολλὰ· καλὰ δὲ εἶναι, ὅταν εὐρίσκονται καθαρισμένα, ὀλάκαιρα, καὶ ἔγκαιρα, χωρὶς εὐρωτίαισιν (τάγκωμα).

ἌΜΥΓΔΑΛΕΛΑΙΟΝ. Τοῦτο διασταλάζεται καὶ ἀπὸ τὰ γλυκὰ, καὶ ἀπὸ τὰ πικρὰ ἀμύγδαλα· τῶν πικρῶν ὅμως εἶναι καλῆτερον· καὶ πάλιν ἔπειδὴ τὸ ἔκβαλμα γίνεται καὶ μὲ τὴν φωτίαν, καὶ μὲ μόνην τὴν σύνθλιψιν διὰ τοῦ πιεστηρίου, καλῆτερον εἶναι τὸ ὑστερινὸν τοῦτο, καὶ εἰς ὅλα τὰ εἶδη ἐγκρίνεται τὸ νωπὸν, ἢτοι νὰ ἐκβληθῇ τὴν ἰδίαν ἡμέραν.

Χρησιμεύει πολὺ εἰς τὴν Ἱατρικὴν, καὶ εἰς ἄλλας τρυφάς· περὶ δὲ τοῦ τρόπου τοῦ διαστάγματός του, ἴδε καὶ Ἐλαιον.

ἌΜΥΓΔΑΛΟΝ, ἢτοι τὸ γινόμενον χωρὶς μύλε, καὶ παρὰ τῶν Εὐρωπαϊῶν, ὡς πολλὰ ἄλλα, διαστραφέν, καὶ πολυτογραφηθὲν Amidio. Οἱ Λατῖνοι ἐφύλαξαν τὴν ὀρθογραφίαν ὀνομάσαντές το Amylum, καὶ ἡ κοινὴ γλῶσσα διὰ τὴν κατασκευήν του, τὸ ὀνομάζει Καταστατὸν, ὅτι καταστάζει, ἢτοι κατακάθεται, ὡς ἀκολουθῶς. Διὰ νὰ κατασκευάσῃ τινὰς καλὸν Ἄμυλον βάλλει σιτᾶρι καθαρισμένον εἰς σκύφον ἀνοικτὸν, χύνει καὶ ἀρκετὸν νερὸν ἀπὸ βρύσιν, ἢ ποταμὸν, ἢ βρόχινον, (διότι τὸ πηγαδίσιον δὲν εἶναι καλὸν) τὸ ἀφίνει εἰς τὸν καλοκαιρινὸν Ἡλίον 8 ἕως 12 ἡμέρας, ἕως νὰ ζυμωθῇ, ἔπει-

τα τὸ διηθίζει, ἤτοι στραγγίζει, μὲ σακκίον γερὸν ἀπὸ ὀλίγον μὲ πολὺν σύνθλιψιν, καὶ τὸ ἀποστάζον ὑγρὸν τὸ συναρίζει εἰς ἄλλον σκύφον, ἢ κάδον, προσέχωντας γὰρ τὸ καθαρίζει ἀπὸ τὸ ἐπιπλέον κιτρινωπὸν νερόν. Τὸ ἀφίγει εἰς τὸν ἥλιον, καὶ τὸ περᾶ ἀπὸ φίλον πανὶ δεύτερον, καὶ τὸ κατασταλάζει (ὄθεν Καταστατὸν) ἔπειτα χύει τὸ νερὸν, λαμβάνει τὸ καταστατὸν, τὸ ἀπλώγει ἐπάνω εἰς καθαρὸν πανὶ εἰς τὸν ἥλιον, ξηραίνεται, καὶ τὰ κομμάτια αὐτὰ εἶναι τὸ Ἄμυλον, τὸ Τουρκιστὶ Νισεστὲς ὀνομαζόμενον.

Τὸ καλὸν εἶναι λευκὸν, ἀπαλὸν, καὶ εὐθραυστον, χρησιμεύει διὰ κόλλαν εἰς τὰ πανία, καὶ δαπανᾶται πολὺ εἰς ὅλην τὴν Εὐρώπην, καὶ μὲ ὅλην τὴν κατάργησιν τοῦ κονίσματος τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς, τὸ ὁποῖον πρὸ ὀλίγων ἐτῶν ἐκυρίευσεν εἰς ἐκεῖνα τὰ κεφάλαια.

Ἀπὸ τὴν Ῥωσσίαν, ὅπου τὰ σιτάρια εἶναι εὐθυνα λαμβάνει ἡ Κωνσταντινούπολις, καὶ στέλλει διὰ τὴν Εὐρώπην εἰς βαρύλλια, καὶ κόνιν λεπτὴν. Εἰς τὴν Τουρκίαν δαπανᾶται ὀλίγον.

Εἰς τὴν Γαλλίαν ἐπενοήθη καὶ Ἄμυλον ἀπὸ ρίζας τινῶν χόρτων κατὰ τὸ 1714, καὶ ἐκυρώθη ἀπὸ τὴν Διοίκησιν μὲ προνόμιον μονοπωλείου εἰς τὸν ἐφευρετὴν Οὐώδρευίλον. Vaudreviles

ἌΜΩΜΟΝ. Εἶδος καρποῦ, φερομένου ἀπὸ τὰς Ἰνδίας, ὅμοιον μὲ τὸ μωσχάτον σταφύλι κατὰ τὴν θεωρίαν, μὲ ὀλιγώτερον σπῆρον, καὶ χυμόν. Ὁ εὐχρηστος καρπὸς τὸ εἶναι πικρόξυνος, καὶ ἀρωματικώτατος, χρησιμὸς εἰς τὴν ἰατρικὴν, καὶ τὴν σύνθεσιν τῆς θηριακῆς.

ἌΜΩΜΟΝ ὀνομάζον οἱ Ἄγγλοι, τὸ πιπέρι τῆς Ἰαμαϊκῆς, ἤτοι τὸν καρπὸν τοῦ Ἰνδοδένδρου.

ἌΜΩΜΟΝ λέγουσιν οἱ Ὁλλανδοὶ, καὶ Γάλλοι τὸ πιπέρι τὸ Θηβέτου, παρομοιάζει μὲ τὸ μαῦρον πιπέρι ἀλλ' ἔχει μικρὸν στέφανον εἰς τὴν κορυφήν. Ἰδὲ ΠΙΜΕΝΤΟΝ.

ἌΝΑΚΑΡΔΑΙ. Εἶδος κυάμων Ἰνδικῶν γινομένων εἰς δένδρον ἀνά δύο εἰς τὸν λοβὸν, καὶ ὁμοίως μὲ τοὺς παρ

παρ' ἡμῖν κυάμους, δυνατώτατον καθαρτικόν· ἐκβάλλουσι καὶ ἔλαιον ὀνομαζόμενον Ἀνακαρδέλαιον, καὶ ἔχει τὰς δυνάμεις τοῦ Ἰνδικοκεδρελαίου.

ἌΝΑΝΑΨ. Καρπὸς πρὸ ὀλίγου γνωστὸς εἰς τὴν Εὐρώπην, γινόμενος εἰς τὰς Ἀντίλλας, καὶ ἄλλα μέρη τῶν Δυτικῶν Ἰνδιῶν, ἀπὸ φυτὸν μὲ κορμὸν ἐνὸς ποδὸς ὕψους, καὶ 15, ἢ 16 φύλλα ὅμοια σχεδὸν μὲ τὰ τῆς ἀλόης, (χόρτου), καὶ βλαστάνον μεταξὺ τῶν φύλλων τούτων, μέγας ὡς τὸ πεπόνι, καὶ κατὰ τὸ σχῆμα τῆς βαλάνου τῆς δρυός.

Πολυποίκιλα εἶναι τὰ χρώματά του· τὰ λέπιά τε εἶναι ἔξω πράσινα, καὶ ἐνδὸν σωματόχροα· τὸ ὅλον κίτρινον, καὶ ἀπὸ κάθε λέπιον ἀνθίζει ἄνθος πορφυροῦν, μαραινόμενον ὅσον ὠριμάζει ὁ καρπός. Εἰς τὴν κορυφὴν του ἔχει στέφανον, διὰ τὸν ὁποῖον ἐπιφημίζεται παρὰ τῶν Βοτανικῶν, βασιλεὺς τῶν καρπῶν.

Ὅσον τὰ μμάτια ἠδύνονται γὰρ τὸν βλέπουν, ἄλλο τόσον ἢ γεῦσις τὸν εὐρίσκει νοστιμώτατον. Φαίνεται ὀλίγον ἰνώδης εἰς τὸ στόμα· ἀλλὰ μασσώμενος, διαλύεται· θλιβόμενος εἰς ληνούς, ἀποτελεῖ κρασί, ὡς τῆς Μαλβασίας, ἐξαιρετόν, ἀφ' ἧς βράση 3 ἐβδομάδας· εἰς τὴν Εὐρώπην, τὸν φέρουν ζαχαρωτὸν, καὶ εἶναι νοστιμώτατος.

Κατὰ τὴν γνώμην τοῦ Λαβάτε (Labat), ὁ ὁποῖος διέτριψε πολλὰ ἔτη εἰς τὰς Ἀντίλλας, καὶ διέγραψεν ἐξαιρετόν Περιήγησιν, ὁ ζαχαρωτὸς Ἀνανᾶς χάνει τὴν ποιότητα ἐφηνόμενος, καὶ ξηρανόμενος, καὶ μένει ἀχυρώδης. Αὐτὸς ἔφαγε πολλοὺς ὠρίμους, καὶ τοὺς ἐπαινεῖ· τὸν δὲ ζαχαρωτὸν δέντον ἐνοστιμεύθη.

Οἱ Ἴατροί τὸν μεταχειρίζονται δι' ἀντιμελαγχολικόν, δυναμωτικόν τῆς καρδίας, καὶ τοῦ στομάχου, ὠφέλιμον εἰς τὴν δυσουρίαν, καὶ πέτραν, καὶ ἀντιφάρμακον θουμάσιον, μάλιστα εἰς τὰ μανητάρια.

Τὸ διασταλαζόμενον νερόν του μὲ τὸν ἄμβικα (λαμβίκον) ἔχει ὅλας τὰς ἄνω δυνάμεις, ἀλλὰ χρειάζεται προσοχὴν εἰς τὴν δόσιν, διὰ τὸ δραστήριόν του.

Εἰς

Εἰς πολλοὺς κήπους τῆς Εὐρώπης φυτεύεται τὸ χόρτον τοῦτο, ἀλλ' ὁ καρπὸς του δὲν ἔχει τὴν καλὴν ἐκείνην ποιότητα, ἐκτὸς τοῦ Ἰσημερινοῦ, καὶ ἕως τῆς 12° τοῦ πλάτους πρὸς ἐκατέρους τὰς Πόλους τῆς γῆς μας.

ἌΝΔΡΑ ΠΟΔΑ. Τὸ πάνδημον Ἐμπόριον κινεῖν, ὅλα τὰ ὑλικά ὄντα διὰ τὸ κέρδος, καὶ μὴ εὐλαβούμενον μήτε τὰ ὑπὲρ γῆν, μήτε τὰ ὑπὸ γῆν, μήτε τὰ ἐνυδρα, μήτε τὰ ἐναέρια, ἐμπορεύεται καὶ αὐτὰ τὰ ἀνθρώπινα σώματα, ὅπως οἱ φιλόφρωνες Νόμοι δὲν ὑπερίσχυσαν νὰ ἐμποδίσουν αὐτὴν τὴν ἀνθρωποπώλησιν.

Εἰς τὴν Ὀθωμανικὴν Ἐπικράτειαν πωλοῦνται καὶ οἱ αἰχμαλωτιζόμενοι, ἀλλὰ περισσότερο τὰ ὠραῖα κοράσια τῆς Κοχλίδος, εἰς ὑψηλὰς τιμὰς, διὰ τὰς πολυγάμους Ὀθωμανούς· ὁμοίως καὶ νέοι ἐκείνης τῆς δυστυχοῦς γῆς· ἀλλὰ καὶ Αἰθίοπες μέλανες φερόμενοι ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον διὰ τῆς Ἀλεξανδρείας.

Πολλαὶ ἀπὸ τὰς πρώτας ἔγιναν Βασιλομήτορες, καὶ ἄλλαι Βασιλέων, καὶ Σατραπῶν γυναῖκες· καὶ ἀπὸ τοὺς δευτέρους, Σατράπαι, ὅποιος εἶναι ὁ νῦν Ναυάρχης, καὶ ὁ Σανὼν Αὐθέντης αὐτῆ, καὶ ὁ τὴν σφραγίδα νεωστὶ ἐμπιστευθεὶς μέγας Σατράπης (Σάδιρ Ἀζάμ, Βεζύρης) διὰ τοῦτο εἶναι Πρόβλημα, ἂν ἦναι ἐπιβλαβές, ἢ ὠφέλιμον πρὸς τοὺς ἰδίους ἀνδραποδιζομένους τὸ ἐμπόριον τοῦτο, τὸ ὁποῖον μὲ τὴν θεωρίαν ἐξιππάζει τὸν Φιλόσοφον, καὶ διαταράσσει τὸν Θεολόγον.

Εἰς τὴν Κωισταντινούπολιν ἡ ἀγορὰ τῶν ἀνδραπόδων, (Ἐσίρ παζάρ) εἶναι πάντοτε γεμάτη ἀπὸ πωλοῦντας, πωλουμένους, καὶ ἀγοράζοντας· οἱ Νόμοι ὅμως εἶναι κατά τι φιλοφρονέτεροι ἀπὸ τὰς Ἑλληνικοὺς, καὶ Ῥωμαϊκὰς περὶ τούτων, καὶ αἱ ἀπελευθερώσεις συχναί.

Τὸ μεγαλύτερον ἐμπόριον εἰς ἀνδράποδα γίνεται εἰς τὰς Δυτικὰς Ἰνδίας, καὶ τὴν Ἀμερικὴν· διότι ἀφ' οὗ οἱ Κατῶλυκοὶ Χριστιανοὶ Ἰσπανοὶ ἐγνώρισαν ἐκεῖνο τὸ μεγαλύτερον μέρος τῆς Οἰκουμένης, μόλις ἐχρειασθῆσαν 50 ἔτη διὰ νὰ τὸ ἐρημώσουν ἀπὸ χιλιάδας αὐτόχθονας, τοὺς ὁποίους εὐρόντες ἐκεῖ ἠφάνισαν ἐξ ὀλοκλή-

ρου μὲ τὸν σκληρότερον τρόπον, ἢ βιάζοντες νὰ ἐργάζωνται ὑπὲρ τὰς δυνάμεις των, ἢ τυραννοῦντες αὐτοὺς διὰ νὰ χριστιανίσουν· ἀμφότερα ἐναντία, τὸ μὲν εἰς τὴν φύσιν, τὸ δὲ εἰς τὴν γλυκυτάτην ἐντολὴν τοῦ Δεσπότητος Χριστοῦ, ζητοῦντος τὴν αὐτοθέλητον προαίρεσιν τῶν πιστευόντων, κατὰ τὸ „ὅς τις θέλει“ κ. τ. λ.

Οἱ μετοικήσαντες λοιπὸν Εὐρωπαῖοι μὴ ἐξαρκοῦντες εἰς τὴν γεωργίαν τῆς Ζαχάρεως, Καπνῶν, Ἰνδικῆ, Μεταλλείων, καὶ λοιπῶν τοιούτων ἔργων, εὗρηκαν τὸν τρόπον νὰ μεταφέρουν ἀνδράποδα ἀπὸ τὴν Αἰθιοπίαν, καὶ περὶ τὸ 1600 ἔτος ἤρχισαν αὐτὸ τὸ ἀνθρωπεμπόριον.

Περὶ τὰς 800 λεύγας αἰγιαλοὶ, καὶ 500 κατὰ βάθος ἠπειρος, τῆς Μεσημβρινῆς Ἀφρικῆς, δίδουν αὐτὰ τὰ ἀνδράποδα ὀνομαζόμενα Νέγρα, ἢτοι μελανὰ, διὰ τὸ ταιούτον χρῶμά των, ἢ διὰ τὸν ὀμώνυμον Νίγρον ποταμὸν, περὶ τὸν ὁποῖον ζῶσιν. Εἶναι δὲ, ἢ αἰχμάλωτοι ἀπὸ τὰ ὁμοιά των Ἔθνη, καὶ τοὺς τυράννους των, ἢ αὐτοπώλητοι πρὸς αὐτοὺς βιαζόμενοι ἀπὸ τὴν πείναν, συχνὴν μάστιγα τῆς ἀμμώδους πατρίδος των, καὶ ἢ ἀγορὰ γίνεται δι' ἀλλαγῆς μὲ πραγματείας τῆς Εὐρώπης.

Καράβια μεγάλα φορτωμένα εἰς τὴν Γινέαν, καὶ ἄλλους Ν. Δ. λιμένας τῆς Ἀμερικῆς, μετακομίζεν εἰς τὰ εἰρημένα μέρη τὰ ἀνδράποδα ταῦτα, καὶ τὰ πωλῆν εἰς τὰς Εὐρωπαϊκὰς Ἀποικίας, ὅπου ζοῦν ὑπόδουλα, καὶ αὐτὰ, καὶ οἱ ἀπόγονοὶ των, χωρὶς ἐλπίδα ἐπελευθερώσεως, καὶ τυραννούμενοι ἀπὸ σκληροῦς ἐργοδιώκτας, διὰ νὰ ἐργασθοῦν ὑπὲρ τὴν δυνάμιν των· διὰ τοῦτο εἶναι καὶ ὀλιγόζωα. Ἴδε ἈΚΑΡΑ, καὶ ΓΙΜΕΑ εἰς τὸ Β'. Βιβλίον.

Ὅταν τὰ καράβια ταῦτα ταξειδεύσουν ὀγλίγωρα, καὶ προλάβουν τὸν θάνατον τῶν ἀνδραπόδων εἰς τὴν θάλασσαν ἀπὸ ἐπιδημίας, καὶ ἀπὸ τὴν λύπην, καὶ αὐτοχειρίαν τῶν Αἰθιοπῶν τούτων, οἱ ὁποῖοι ζητοῦν πανταίους τρόπους νὰ φονεθοῦν, ἢ νὰ ριφθοῦν εἰς τὴν θάλασσαν, μὴ ὑποφέροντες τὸν χωρισμὸν τῆς πατρίδος των,

των,

των, καὶ τῆς ἐλευθερίας, τὰ ὅποια ὀλίγον ἔπρεπε γὰ-
τους πικράνουν διὰ τὴν ἐκεῖ κατάστασίν των (1)· τότε
οἱ ἀνθρωπέμποροι Ναῦται κάμνουν ἀρκετὸν κέρδος εἰς
τὴν πώλησιν· διότι ὅσον πολλὰ καὶ ἂν μετεκομίσθη-
σαν, καὶ μετακομίζονται, πάντοτε εἶναι ζητημένα διὰ
τὴν εὐρυχωρίαν τῆς γῆς τῆς Ἀμερικῆς, καὶ τὸ ὄφελος
τῆς γεωργίας, καὶ μεταλλουργίας.

Τὸ γένος μας ὅμως δὲν ἠμπορεῖ νὰ ὠφεληθῇ ἀπὸ τὸ
τοιούτο ἐμπόριον, καὶ διὰ τοῦτο νομίζω περιττὴν τὴν
περιστατικωτέραν περιγραφὴν· ἀλλ' οὔτε εἰς τὴν Ὀθω-
μανικὴν Ἐπικράτειαν, ἐκτὸς τῶν Μουσουλμάνων, εἶναι
συγχωρημένον εἰς τὰ λοιπὰ Γένη νὰ τὸ κάμουν, καὶ
οὔτοι δὲν ἀναγινώσκουν τὸ βιβλίον τοῦτο, ὥστε ἀρκεῖ
τοσοῦτον.

ἌΝΕΞΙΤΗΛΟΝ χρῶμα ὀνομάζεται ἐκεῖνο, τὸ ὁ-
ποῖον δὲν κόπτει, οὔτε ἐκβάφεται ἀπὸ τὸν Ἥλιον, ἢ
τὸν ἀέρα.

ἌΝΘΟΣ. Ἀναβλάστημα φυσικὸν εἰς τὰ φυτὰ ἐμπε-
ριφέρων εἰς μὲν τὰ δένδρα τὸν καρπὸν, εἰς δὲ τὰ χόρτα
τὸν σπόρον, διὰ τῶν ὁποίων φυλάττεται ἡ διαδοχικὴ
γένεσίς των. Οἱ Συγγραφεῖς τῆς φυσικῆς Ἱστορίας, καὶ
Βοτανικοὶ τὰ διαιρῶν εἰς πολλὰ εἶδη, ὡς ἀρσενικά, θη-
λυκά, καὶ ἑρμαφρόδιτα, καὶ πάλιν εἰς μονοπέταλα,
εἰς πολυπέταλα, κωδωνοειδῆ, κ. τ. λ. ἀλλ' αὐτὰ δὲν εἶ-
ναι σκοπὸς μας νὰ μάθωμεν ἐδῶ. Ἡμεῖς λοιπὸν τὰ
διαιροῦμεν διὰ τὴν ἐμπορικὴν μας χρῆσιν εἰς φυσικά, με-
ταλλικά, καὶ τεχνητά.

Τὰ

(1) Ἀποδειξίς φυσικὴ ἔστι ὁ ἀνθρώπος γεννᾶται ἐλεύθερος, ἢ-
τοι ἔχει ἐμφυτον τὴν ἐπιθυμίαν τῆς ἐλευθερίας· καὶ ἔστι προκρί-
νει τὸν τόπον τῆς γεννήσεως, καὶ ἀνατροφῆς του, ἃς ἦναι καὶ δυσ-
τυχέστερος ἀπὸ τὸν ἄλλον τῆς μετὰ ταῦτα παροικίας τε. Ὁ πο-
λύμητις Ὀδυσσεὺς ὑπερπεδύμει νὰ ἰδῇ καὶ τὸν καπνὸν ἀποθρῶ-
σκοντα ἀπὸ τὴν μικρὰν, καὶ ἀκαρπὸν του Ἰθάκην· ἀλλ' ἀρκετὸν
ἦεν τὸ νὰ ἦναι πατρίς του διὰ νὰ ἐπιθυμῆται. „ Οὐδὲν ἠδίων ἄς
„ πατρίδος “.

Τὰ φυσικὰ ἄνθη χρησιμεύουν εἰς τὰ γλυκίσματα, ὡς τὰ τοῦ ρόδου, τοῦ ὑακίνθου, καὶ ἰων, ὁμοίως καὶ εἰς τὴν φαρμακοποιίαν, ὡς τοῦ λιβάνου, τῶν ροδακίγων καὶ ἄλλων, καὶ ἔτι εἰς τὴν κηπουργίαν διὰ στολισμὸν, καὶ εὐωδίαν.

Μεταλλικὸν ἄνθος ὀνομάζεται τὸ κατασκευαζόμενον παρὰ τῶν Φαρμακοποιῶν, καὶ Χυμικῶν ἀπὸ διάφορα μέταλλα, καὶ ἡμιμέταλλα, ὡς τοῦ χαλκοῦ. Ἡ χαλκάνθη, τοῦ θειαφίου, τοῦ κασσιτέρου, καὶ ἄλλων, περὶ τῶν ὁποίων ἰδὲ τὰς λέξεις καθ' ἕκαστον.

Τεχνητὸν εἶναι τὸ κατασκευαζόμενον παρὰ τῶν ἄνθρων κατὰ μίμησιν τῶν φυσικῶν διὰ στολισμὸν, καὶ τοιαῦτα φέρονται ἀπὸ τὴν Ἰταλίαν, Γαλλίαν, καὶ Γερμανίαν, εἰς τὴν Ὀθωμανικὴν Ἐπικράτειαν, εἰς διάφορα εἶδη, καὶ τιμὰς. Ἡ Κωνσταντινούπολις ὅμως εἰλίγα ἐξοδεύει κατὰ τὸ παρὸν, ἐπειδὴ αἱ γυναῖκες ἐπιτηδεύονται, καὶ κάμνουν ἀσυγκρίτως ὠραιότερα ἀπὸ τὰ φερόμενα ἐκεῖθεν, καὶ κατὰ τὴν ὀρεξίντων.

Ἄνθος τεχνητὸν λέγεται, καὶ τὸ προσαρμοζόμενον εἰς τὰ πανία, ἢ χρυσοῦφαντα μὲ τὸ κέντημα, ἢ μὲ τὸ ὕφασμα. Εἰς τὸ πρῶτον εὐδοκιμοῦν θραυμάσια αἱ πολιτισσαίμας, εἰς δὲ τὸ δεύτερον οἱ ὕφανται Εὐρωπαῖοι, μάλιστα εἰς τὴν Γαλλίαν, καθὼς θέλομεν διαγράψει εἰς τὰ χρυσοῦφαντα, καὶ πανία.

ἌΝΘΟΣ ΜΟΣΧΟΚΑΡΥΟΥ εἶναι τὸ παρὰ τῶν Ὀλλανδῶν Foelie, προφερόμενον Φελί, καὶ σημαῖνον Ἄνθος, παρὰ δὲ τῶν Γάλλων ὀνομάζεται Macis, καθὼς καὶ παρὰ τῶν Ἰνδῶν, καὶ εἶναι ἡ δευτέρα φλοιά διεσχισμένη, ἢ ἐντυλίσσοισα τὸ τρυφερὸν κέλυφος τοῦ Μοσχοκαρύου.

Ἀπὸ τὸ ἄνθος τοῦτο φέρεται πολὺ εἰς τὴν Ὀλλάνδαν, καὶ τῶρα μετὰ τὴν ἐξουσίαν τῆς Βαταβίας παρὰ τῶν Ἀγγλων, πρέπει νὰ κομίζεται εἰς τὴν Ἀγγλίαν, καὶ ἀποτελεῖ μέγα ἐμπόριον, ἐπειδὴ ἔχει τὰς ἀρετὰς τοῦ Μοσχοκαρύου τελειότερας. Ἀπὸ αὐτὸ οἱ Φαρμακοποιοὶ ἐκβάλλουν ἔλαιον χρήσιμον εἰς πολλὰ πάθη.

ἌΝ-

ἌΝΘΟΝΑΜΑ, καὶ κοινῶς Ἄνθόνερον, τὸ διασταλαζόμενον ἀπὸ τὰ εὐώδη ἄνθη τῶν λεμονιῶν, πορτογαλλιῶν, χρυσομπλεῶν, καὶ ὁμοίων ἀειθαλῶν δένδρων, εἶναι λευκὸν καὶ εὐώδες, καὶ τὸ μεταχειρίζονται διὰ τὴν εὐωδίαν του εἰς ραντισμούς, καὶ λούματα· τὸ καλλίτερον, καὶ περισσότερο γίνεται εἰς τὴν Χίον, καὶ πωλεῖται μὲ τὴν ὀκάν. Εἰς τὴν γεῦσιν εἶναι ὑπόπικρον, ἀλλὰ μὲ ὅλον τοῦτο πολλοὶ τὸ πίνουν μὲ τὸ νερόν.

ἌΝΘΡΑΞ, τὸν ὁποῖον ἢ κοινῆ γλῶσσα, μὲ ὅλην τὴν Μεσημβρινὴν Εὐρώπην ὀνομάζει Κάρβουνον, ὡς Charbon, καὶ Carbone, εἶναι ἀναγκασιότατος εἰς τὴν ἀνθρωπίνην ζωὴν, καὶ τὰς τέχνας· εἶναι δὲ καὶ δύο εἰδῶν τεχνητός, καὶ φυσικός.

ἌΝΘΡΑΞ τεχνητός εἶναι ξύλον καυμένον, καὶ ἐσβυσμένον πρὸ τῆ νὰ γένη στάκτη, φυλαττόμενος, καὶ μεταφερόμενος, ὅπου κάμη χρεία, διὰ νὰ θρέψῃ τὴν φωτίαν, καὶ τοῦτον μόνον γνωρίζει, καὶ μεταχειρίζεται ἢ Τουρκία καὶ εἰς τὰς οἰκιακὰς χρήσεις, καὶ εἰς τὰς τέχνας. Ἡ κατασκευὴ οὕσα γνωστὴ μᾶς ἐλευθερώνει ἀπὸ τὸ βάρος τῆς καταγραφῆς. Τὰ καλλίτερα εἶναι ἀπὸ ξύλα δρύϊνα, Τουρκιστὶ μεσέδες.

Οἱ ἄνθρακες τοῦ ξύλου τῆς λεπτοκαρύας βάλλονται εἰς τὴν κατασκευὴν τῆς Πυρίτιδος (βαροῦντι) καὶ ἡ Διοίκησίς μας λαμβάνει ἀπὸ πολλὰ μέρη τῆς Ἐπικρατείας, καὶ ἀπὸ τὸ Ἅγιον Ὄρος τῆ Ἄθωνος.

ἌΝΘΡΑΞ μεταλλικός, ὁ ὁποῖος καὶ Αἰθάνθραξ Ἑλληνικώτερον, καὶ προσφυσέστερον λέγεται, εἶναι δύο εἰδῶν, ἢ Γήϊνος (Charbon de Terre) ὁ ὁποῖος εἶναι εἶδος γῆς τεαφώδους, μέταλλικῆς, ὀρυκτῆς, εὕρισκομένης εἰς πολλὰ μέρη τῆς Εὐρώπης (τὴν ὁποίαν καὶ γῆν Καυσίμην ὠνόμασα, καὶ Γαλλιστὶ Houille) μάλιστα εἰς τὴν Ἀγγλίαν, καὶ Σκωτίαν, ὅπου ἀφ' οὗ ἐξαρκεῖ εἰς ὅλον τὸ βασίλειον, στέλλεται πολὺ μέρος καὶ εἰς τὰ Ἀτλαντικὰ παράλια τῆς Εὐρώπης, καὶ εἶναι ἀπὸ τὰ ἐμπορικὰ εἶδη τῆς Ἀγγλίας ὄχι μικρόν. Ἡ Πετρώδης (Charbon de Pierre) ὁ ὁποῖος εἶναι πέτρα μεταλλικῆ,

Ξηρά, καὶ τεαφώδης, σπογγώδης, μελανή, καὶ βαρυτέ-
ρα ἀπὸ τὸ γνωστὸν Πορὶ, καὶ αὐτὸς εὐρίσκεται εἰς τὰ
ἴδια μέρη. Ἀμφότεροι κάμνουν πῦρ δραστικώτερον εἰς
τὰς βαναουσουργίας ἀπὸ τοὺς ξυλίλους ἀνθρακας· ἀλλ'
εἰς τὴν κοινὴν χρῆσιν διὰ τὸ τεαφώδες των ἔχουν ὀσμὴν
βαρεῖαν, καὶ ἐπιβλαβή, μάλιστα εἰς τὰς ἀσυνεθίστους·
μὲν ὅλον τῆτο εἰς τὴν Εὐρώπην τὰς μεταχειρίζονται παν-
ταχοῦ διὰ τὴν ἔλλειψιν τῶν ξύλων.

Εἰς τὸ στόμιον τῆς Θρακικοῦ πορθμοῦ εὐρήκε μεταλ-
λεῖον τοιοῦτου πετρώδους ἀνθρακος ὁ Ἄγγλος εἰσηγητὴς
τοῦ πρώην περιφήμου Ναυάρχου Χυσεῖν Πασσᾶ, διὰ τὴν
κάμη δοκιμὴν τῶν πυριφλέκτων βολίων τῶν κανονίων,
καὶ τὸ μεταλλεῖον εἶναι πλούσιον, ἀλλ' ἀφέθη, ὡς ἀ-
χρηστον εἰς τὸ γένος τοῦτο.

ἌΝΘΡΑΞ, καὶ τὸ γνωστὸν πετραδίον Ῥουβίνιον (ἦ-
τοι κόκκινον) ὀνομάζεται, καὶ εἶναι πέτρα ὁμοιάζουσα
τὸ χρῶμα τοῦ ἀναμμένου ἀνθρακος κοκκινόφωτος, καὶ
δευτέρα εἰς τὴν τάξιν τῶν πετραδίων μετὰ τοὺς ἀδά-
μαντας, καὶ εὐρίσκεται εἰς τὴν Πεγοῦν, καὶ εἰς τὴν
Σεϊλάνον (Ταπροβάνην).

Εἰς τὴν Πεγοῦν εὐρίσκονται εἰς βουνὸν Καπέλανον ὀ-
νομαζόμενον ἀπέχον 12 ἡμερῶν δρόμον ἀπὸ τὴν Σιρη-
τὸν, βασιλεύουσιν τοῦ τόπου. Τὰ ἐκεῖ μεγαλύτερα Ῥου-
βίνια ζυγίζουσι ἕως 4 κεράτια, καὶ ἀπὸ τὴν Ἐπικράτειαν
μόλις ἐξέρχονται ἑτησίως ἕως 500,000 γρσ. τιμῆς.

Οἱ Πεγουανοὶ ὀνομάζουσι Ῥουβίνια ὅλα τὰ εὐρισκόμε-
να ἐκεῖ πετραδία, διακρίνοντές τα ἀπὸ τὸ χρῶμα, ἦτοι
Ῥουβίνιον κόκκινον τὸν Ἄνθρακα· κυανὸν, τὸν Σάπφει-
ρον· ὑακίνθινον, τὸν Ἀμέθυστον· κίτρινον, τὸ Τοπά-
ζιον, καὶ τὰ λοιπὰ ὁμοίως.

Εἰς τὴν ῤηθεῖσαν Νῆσον Ταπροβάνην εὐρίσκονται οἱ
καλύτεροι ἀνθρακες εἰς ποταμὸν ρέοντα ἀπὸ τὰ κατὰ
τὸ μέσον τῆς Νήσου βουνά· ἀλλ' ὀλίγοι, ἐπειδὴ οἱ βα-
σιλεῖς τῆς Νήσου ἐμποδίζουν τοὺς ἐγκατοίκους ἀπὸ τοῦ
να τοὺς ζητοῦν, καθὼς καὶ εἰς τὰ ἴδια βουνά, ὅπου
σπανίως τυχαίνουσι.

Διαιροῦνται οἱ τοιοῦτοι ἄνθρακες εἰς 4 εἶδη ὀνομαζόμενα· ἀνατολικός, ἀκανθῆρος, Spinel, Βαλλήν, Balais, καὶ ψιλός, ἥτοι λεπτός, Rubinelle, ταῦτόν εἶπεῖν ἀνθρακίσκος.

Ὁ ἀνατολικός ὅταν ᾖ ζωηρός, κόκκινος, ὑποπόρφυρος, ἥτοι ἐσκιασμένος εἶναι ὠραιότερος, καὶ πλέον ζητημένος ἀπὸ τοὺς λοιπούς.

Ὁ λαμπρός κόκκινος, ἀλλὰ πλέον ἀνοικτός ἐπέχει τὰ δευτεῖα. Ἡ τιμῆτων λογαριάζεται οὕτω, ὅταν δὲν ἔχουν ἐλαττώματα.

1. Κεράτιον - τιμᾶται - Γαλλ. Λουδοβ. 10.

2. "Ομ. 40.

3. "Ομ. 50.

4. "Ομ. 100.

5. "Ομ. 600.

6. "Ομ. 1000. καὶ πε-

ρισσότερον.

Ὁ ἀκανθῆρος, ἢ ἀκανθῆρος τιμᾶται κατώτερον ἀπὸ τὸν ἀνατολικόν, ἐπειδὴ εἶναι ἀπαλώτερος μὲ ἀνοικτόν κόκκινον, καὶ ζωηρόν χρῶμα. Αὐτός εὐρίσκεται εἰς τὴν Πεγούν, καὶ λογαριάζουν τὸ ἡμισι τῆς τιμῆς 4 κερατίων ἀδάμαντος, διὰ τὸν ἰσοβαρῆ τοιοῦτον ἄνθρακα.

Ὁ Βαλλήν μόνος, Ἰταλιστὶ Balascio, ἦτον ἐγνωσμένος εἰς τοὺς Παλαιούς, ἔχει διαφόρους ἐπιδερμίδας ἀνομίους, καὶ γραμμικὰς, εὐρίσκεται τὸ περισσότερο εἰς τὴν Βρασιλλίαν, καὶ εἶναι ρόδον, ἥτοι Rosa (ἰδὲ περὶ τῆς σημασίας τῆς Λέξεως εἰς τὰ περὶ Ἀδάμαντος) πελιδόν, καὶ ὑακινθινωπὸν, τὸ ὁποῖον προτιμᾶται ἀπὸ τὸν ροδοκόκκινον ἀνοικτόν. Ἡ τιμὴ τέτων εἶναι πολὺ κατωτέρα.

Ὁ ἀνθρακίσκος, ἥτοι τὸ λεπτὸν Ρουβίνι, εἶναι κατώτερος ἀπὸ ὅλα τὰ ρηθέντα εἶδη, καὶ εὐρίσκεται εἰς τὴν Βρασιλλίαν.

Τὸ γνωστὸν μεγαλύτερον Ρουβίνιον εὐρίσκεται εἰς τὴν Γαλλίαν προσηρμοσμένον εἰς τὸν στέφανον τῶν βασιλέων, καὶ ἄλλο ὁμοίως, ἀλλὰ τρυπημένον, παρὰ τοῦ

Βα-

Βασιλέως Λουδοβίκου, τοῦ λεγομένου Ἀγίου, διὰ νὰ περάσῃ μίαν ἄκανθαν ἀπὸ τοῦ ὑπολαμβανομένου ἀκανθίνου στεφάνου τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ.

Εὐρίσκονται καὶ εἰς τὴν Βοημίαν, καὶ Οὐγκαρίαν ἄνδρακες, καὶ καλοὶ σπανίως, καὶ εὐμεγέθεις.

Ἡ εὐπιστία τῶν Παλαιῶν ἀπέδιδε καὶ εἰς αὐτὸ τὸ πετραῖδιον πολλὰς ἀρετάς, ὡς εὐθυμίαν, παυσολύπην, καὶ ἀντιλοιμικήν. Ἴδὲ καὶ ΠΕΤΡΑΪΔΙΟΝ.

ἌΝΙΛΟΝ, Anil, φυτὸν, ἀπὸ τὸ ὁποῖον γίνεται τὸ Ἰνδικόν, καὶ ἰδὲ τοῦτο.

ἌΝΙΣΟΝ, Τουρκιστὶ Ἀνασῶν, σπόρος χόρτου γνωστοῦ, εὐχρηστος εἰς τοὺς Φαρμακοποιούς, ὡς θερμὸς, καὶ ἀποδιώκων τοὺς ἀνέμους τοῦ στομάχου, καὶ τῆς κοιλίας.

Ἀπὸ τὸ ἄνισον ἐκβάλλονται δύο εἴδη ἐλαίων, τὸ μὲν μὲ τὸ Πιστηρίον, τὸ δὲ μὲ τὸν Ἀμβικα.

Διὰ τοῦ πιστηρίου τὸ ἐλαίον ἀποστάζει πρασινωπὸν, εὐώδες, καὶ νόστιμον εἰς τὴν γεῦσιν· εἶναι καρδιακόν, ὠφέλιμον εἰς τὸν στόμαχον, στηθικόν, καὶ χωρευτικόν.

Διὰ δὲ τῆς διασταλαγῆς γίνεται εἶδος ἐλαίου λευκοῦ ὀνομαζομένου Περμπουσσία Ἀρίσκα, καὶ Λατινιστὶ Quint-Essentia· ἔχει δυνατὴν μυρωδίαν, καὶ διαβατικωτάτην, καὶ διὰ τοῦτο τὴν μεταχειρίζονται μὲ προσοχήν· διὰ νὰ ἦναι καλὸν ὅμως, πρέπει νὰ ἦναι λευκόν, καθαρὸν, διαφανές, καὶ ὀσμητικώτατον, εὐκόλον εἰς τὸ νὰ παγώσῃ, καὶ νὰ ἀναλύσῃ. Εἰς τὴν διασταλαγὴν ταύτην γίνεται καὶ ἄλλο ἐλαίον, νερόν τε Ἀρίσκα ὀνομαζόμενον, καὶ ἔχει τὰς ἰδίας ἀρετάς· ἀλλὰ μὲ ὀλιγωτέραν δύναμιν. Ἀνισόσταγμα ἢμπορεῖ νὰ ὀνομασθῇ τοῦτο, ἢ Ἀνισόναμα.

Γίνονται καὶ Ζαχαρωτὰ μὲ τὸ Ἄνισον, καὶ ἐκτός τῆς γλυκύτητος, καὶ εὐωδίας εἶναι ἀντανεμικά. Καλὸν Ἄνισον εἶναι τὸ χονδρὸν, βαρὺ, καὶ ἐλαιώδες.

ἌΝΙΣΟΔΕΝΔΡΟΝ. Δένδρον τῶν Ἰνδιῶν ὀνομασθὲν οὕτω διὰ τὴν ὁμοίαν ὀσμὴν τοῦ ξύλου του μὲ τὸ Ἄνισον.

σον. Εύρίσκεται μεταφυτευμένον εις πολλούς Εύρωπαϊκούς κήπους, και χρησιμεύει τὸ στακτερόν ξύλον τε εις πολλά λεπτουργήματα.

Ὁ καρπὸς του ὁμοιάζει τὸν σπόρον τῆς κολοκύνθης με χρῶμα ἀμαυρόν, και στιλπνόν, και ὄσμην ἐξαίρετον. Οἱ Σίνοι τὸν μεταχειρίζονται εις τὸ πιότον του Θε, και οἱ Ὀλλανδοὶ συνεθίσαντες ἀπ' ἐκείνης εἰς ἄλλα Γένη ὁμῶς δὲν διεδόθη ἀκόμη αὐτὴ ἢ συνήθεια.

ἌΝΤΙΜΟΝΙΟΝ, ἢτοι Ἀντιμόναχον ὀνομασθέν παρά του Μοναχοῦ Οὐαλεντίνου κατὰ τὴν 1 Β'. Ἐκατονταετηρίδα, ἐπειδὴ θεωρῶν ὅτι οἱ χοῖροι τρώγοντές το ἐπάχυνον, ἔδωκε τῶν συναδελφῶν του διὰ νὰ παχύνουν, και τὴν ἐφαρμάκωσεν. Ἡ Ἑλληνική τε ὀνομασία εἶναι Στίμιμι, γυναικεῖον, ὀμματόγραφον, πλατόφθαλμον, και ἄλλα. Οἱ Χυμικοὶ τὸ ὀνομάζουν ἑύκον τῶν Φιλοσόφων, ἢ του Πρωτέως, Λουτρὸν βασιλέως, και ἄλλως. Οἱ Γερμανοὶ, ὀβελίσκον ὑέλου (Spic-Glas) και οἱ Ἀραβες Ἀτμάδ.

Εἶναι δὲ μεταλλικὴ ὕλη εὕρισκομένη εις τὰ μεταλλεῖα του ἀργύρου, και μολίβου, συνθεμένη ἀπὸ μεταλλικὸν θείον, και ἀπὸ τὴν ἰδίαν του χυμικὴν ὑπόστασιν ἀνὰ ἡμισυ. Οἱ Παλαοὶ τὸ ἐμεταχειρίζοντο κατὰ τὴν ἐτυμολογίαν τῶν εἰρημένων ὀνομάτων διὰ βᾶψιμον τῶν βλεφάρων, και ἄλλα κοσμητικά. Ὁ εἰρημένος Μοναχὸς διὰ ἡρωϊκὸν ῥόπαλον κατὰ τῶν συναδελφῶν του οἱ δὲ νῦν Ἴατροὶ δι' ἐμετικὸν, ἢ διαφορητικὸν, και ἐπειδὴ ἡ ὑπόστασις του ἔχει τὰ τρία ταῦτα α. Γῆν μεταλλικὴν ὑελοποιουμένην. β. Οὐσίαν ἀρσενικίου, και γ. στοιχεῖον φλογιστικόν. Ἡ γῆ χρησιμεύει διὰ τὸ διαφορητικόν και τὸ ἀρσενικίον διὰ τὸ ἐμετικόν, και τὸ φλογιστικόν διὰ τὴν φαινομένην μεταλλικὴν στιλπνότητα. Παρὰ τῶν δοκίμων Ἴατρῶν δίδεται εις πολλὰ πάθη, και εἶναι χρήσιμον εις τοὺς ἐργαζομένους τὸν Κασσίτερον, τὰ τυπογραφικὰ στοιχεῖα, τοὺς χρυσοχόους, τοὺς βαφεῖς, και τοὺς νομισματοκόπους ὥστε ἐξοδεύεται ἀρκετόν, και συσταίει Ἐμπόριον. Ἀντιμόναχον ὠμόν

λέ-

λέγεται τὸ καθαριζόμενον ἀπὸ τὴν μεταλλικὴν ὕλην μὲ τὸ ἀνάλυμα, καὶ εἶναι μολυβδόχρουν. Εὐρίσκεται καὶ παρθένον, ἥτοι ἐκ φύσεως καθαρὸν, ὁμοιάζον μὲ μολίβι, ἢ μὲ δουλευμένον σίδηρον. Λύει εὐκολώτατα εἰς τὸ πῦρ, καὶ εὐρίσκεται πανταχοῦ.

ἌΝΣΟΓΑ. Ἰδὲ ἌΦΥΗ.

ἌΞΙΦΟΣ. Φαρμάκι δραστικώτατον, τὸ Sublimato, ἥτοι ὁ ὑψωμένος ὑδράργυρος. Ἰδὲ ἸΔΡΑΨΓΤΡΟΣ.

ἌΠΙΔΙΟΝ, ἢ Ἑλληνικώτερον Ἄπιον, ὀπωρικὸν γνωστόν, καὶ χρήσιμον εἰς τὸ φαγί, ὠμὸν, καὶ ζαχαρωτόν· εἶναι δὲ καὶ πολυειδὲς τὸ ἡμερον, καὶ τὸ ἀγριον.

Τὸ ξύλον τῆς Ἀπιδιάς εἶναι εὐχρηστον εἰς τοὺς λεπτουργούς, μάλιστα διὰ τὰ μουσικὰ ὄργανα, ὡς αὐλῆς, καὶ παρόμοια. Βάφεται τόσον καλά μαῦρον, ὥστε δύσκολα ἢμπορεῖ τις νὰ τὸ χωρίσῃ ἀπὸ τὸν ἀληθινὸν ἔβενον (ἀβανόζι).

Ἀπὸ τὸ ἀπίδι γίνεται Ἀπιόζυθος, ποτὸν ὀλίγον κατώτερον ἀπὸ τὸ τῆ μήλη, (Poigé) ἥτοι ἀπιδωτὸν ὀνομαζόμενον, ἢ καὶ ἀμφότερα Κίδρον, Cidre. Ἰδὲ τοῦτο. Εἰς τὴν Εὐρώπην γίνεται καὶ δαπανᾶται πολὺ· μάλιστα εἰς τὴν βορεινὴν Γαλλίαν, καὶ τὴν κάτω Γερμανίαν.

ἌΠΙΟΚΥΝΟΝ. Χόρτον βλαστάνον εἰς τὴν Αἴγυπτον κοντὰ εἰς τὸ χωρίον Ματαρέαν. Ὀνομάζεται δὲ Ὀσσάρ παρὰ τῶν Αἰγυπτίων, καὶ Βεῖδ παρὰ τῶν Γάλλων. Εἶναι πολὺρρίζον, τὰ κλονάριά του μεγαλώνουν ἕως 6 πόδας, καὶ τὰ φύλλα του εἶναι πλατέα, πυκνά, καὶ ὠοειδῆ. Ἀπὸ αὐτὰ ὅταν ἦναι ἀκόμη τρυφερά, ἀποστάζει εἶδος γάλακτος καλοῦ διὰ τὸ στίλβωμα τῶν βυρσῶν, καὶ εἰς τὴν φαρμακοποιίαν, καὶ ἔτι διὰ τὸ μάδισμα, ἥτοι πτίλωμα τῶν τριχῶν, καὶ καθάρισμα τοῦ δέρματος ἀπὸ τὴν ψώραν, καὶ τοὺς βουβῶνας τῶν ἀφροδισιακῶν παθῶν. Οἱ κλόνοι τοῦ θαυμασίου φυτοῦ τούτου, καθὼς καὶ ὁ σπόρος του σκεπάζονται ἀπὸ κοντόν, ἀπαλὸν μεταξῶδες, χρήσιμον διὰ γέμισμα πρσ-κεφαλαίων, καὶ στρωμάτων, βαμβάκι.

ἌΡΑ-

ἈΡΑΒΟΣΙΤΑΡΟΝ. Τὸ γνωστόν, καὶ εὐφορώτερον ἀπὸ ὅλα τὰ γενήματα, διότι ἕνας κόκκος ὅταν εὐτυχήσῃ δίδει 2,000. Ἡ γεωργία του εἶναι εὐκόλος, καὶ ὀλίγον ὑπόκειται εἰς τὴν βλάβην τῆς κακοκαιρίας. Ὅταν ἦναι εἰς τόπον ποτιστικόν, ἐπίπεδον, καὶ παχεῖαν γῆν, τρεῖς ἢ τέσσαρες μῆνες, ἀφ' οὗ φυτευθῆ, ἀρκοῦν διὰ τὴν ὠριμάσῃ, καὶ τὴν θέρισθῆ· τὸ περισσότερο εἶναι ξανθόν, καὶ τὸ ἄλλο λευκόν, καὶ ὀλίγον τὸ μαῦρον· τὸ ἀλεῦρί του εἶναι θρεπτικόν, καὶ νόστιμον ὅταν ἦναι ἔγκαιρον, ἢτοι νωπὸν, τὸ ψωμί του. Εἰς τὴν Βλαχίαν, καθὼς καὶ εἰς τὴν Ἀμερικὴν (ἦτον γνωστόν εἰς τοὺς ἐκεῖ αὐτόχθονας πρὸ τοῦ τὰ ὑπάγουν οἱ Εὐρωπαῖοι) ὁ κοινὸς λαὸς τὸ τρώγει εἰς ἀλεῦρι βρασμένον, τὸ ὁποῖον οἱ Βλαχομολδάβοι τὸ ὀνομάζουσι Μαμαλίγκα· τὰ ζῶα, μάλιστα οἱ χοῖροι, τρεφόμενα ἀπὸ αὐτὸ παχύνουσι ἐξαίρετα.

Ὀνομάσθη Ἀραβοσίταρον ἀπὸ τὸ Τουρκικὸν Μισὶρ Βογδά, ἢτοι Αἰγυπτοσίταρον· ἐπειδὴ εἰς ἐκεῖνον τὸν ποτιστικὸν τόπον ἐπρωτογνωρίσθη παρὰ τῶν Ἀράβων, καὶ ἀπὸ ἡμᾶς, μετὰ τὴν ἐκεῖ ἐφοδὸν τῶν Ἀράβων, τὸ λεγόμενον Καλαμοσίταρον, ἢτοι Καλαμπόκι, διότι γίνεταί ὡς καλάμι. Οἱ Ἀμερικανοὶ τὸ ὀνομάζουσι Μάις, καὶ οἱ Εὐρωπαῖοι σιτᾶρι τῆς Τουρκίας, ἢ τῆς Ἰνδίας, ἢ καὶ Μάις. Πρὸ ὀλίγων χρόνων ἐσυνήθισαν νὰ τὸ καλλιεργοῦν εἰς τὴν Μεσημβρινὴν Εὐρώπην.

Ὁ καρπὸς τε γίνεται κολλημένος εἰς ἄσπορον καὶ ἀχυρώδη κῶνον ὀνομαζόμενον Κοκκωνάραν, αἱ ὁποῖαι πωλοῦνται ἔψημέναι, ἢ βρασμέναι, καὶ τρώγονται παρὰ τῶν πτωχῶν· φέρει ὅμως δυσκοιλιότητα.

ἌΡΓΙΛΛΟΣ. Πηλὸς παχὺς, καὶ ἰξώδης, χρήσιμος διὰ τοὺς πηλουργοὺς εἰς τὴν κατασκευὴν τῶν λαγῆνων, πιθαρίων, καὶ ἄλλων ἀγγείων, καὶ αὐτὸς εἶναι ὁ κοινὸς εὐθυνὸς, καὶ πολὺχρηστος. Ἴδὲ ΠΗΛΟΥΡΓΙΑ.

ἌΡΓΙΛΛΟΣ ὅμως κυρίως ὁ λευκός, εἶναι χῶμα, ἢ καὶ πέτρα εὐθραυστος γινομένη χῶμα, καὶ πρῶτον γνωρισθεῖς εἰς τὴν Σίναν, ὁ ὁποῖος παρὰ τῶν Τούρκων

κων Φαρφουρί, παρά δὲ τῶν Εὐρωπαϊῶν Porcellana ὀνομάζεται. Ἐπειτα δὲ εἰς τὴν Φαένσαν τῆς Ἰταλίας πρῶτον εἰς τὴν Εὐρώπην πλαστεργηθεῖς, ἔλαβε τὸ ἐπώνυμον τῆς Πόλεως Φαένσα. Μετὰ ταῦτα ὅμως γνωρισθεῖς εἰς τὴν Τουρκίαν διὰ τοῦ ἐν Λειψία τῆς Σαξωνίας ἐμπορίου, παρωνομάσθη Σαξώνιον. Ὅλα αὐτὰ τὰ πηληργήματα εἶναι τοῦ ἰδίου γένους, ἀλλὰ διαφέρουν κατὰ τὴν ὕλην, καὶ κατασκευὴν. Ἄς ἀκολουθήσωμεν ὅμως τὴν χρονολογικὴν σειρὰν, διὰ νὰ εἴπωμεν καὶ περὶ τούτων τὰναγκαῖα.

ἌΡΓΙΛΛΟΠΛΑΣΤΑ ΣΙΝΙΚΑ, εἶναι τὰ κατασκευαζόμενα εἰς τὴν Σίναν (1) φαρφουρία, τὰ ὅποια Τυρκικώτερον ἐσκὶ μαδένια, ἢτοι παλαιοῦ μεταλλείου ὀνομάζονται. Αὐτὰ, καθὼς καὶ ἡ ἰδία Σίνα φαίνεται ὅτι δὲν ἐγνωρίσθησαν παρά τῶν Παλαιῶν καὶ τὰ γραφόμενα παρά τῆ Φυσιολόγῃ Πλινίῃ Σκευὴ Σμύρρινα, Vasa Myrrina, φανέντα πρῶτον εἰς τὴν Ῥώμην, εἰς τὸν Θρίαμβον τῆ Πομπηίῃ, ἀμφιβάλλεται ἂν ἦσαν τοιαῦτα.

Ὁ πηλὸς αὐτὸς, ἢ πέτρα τριβομένη εἰς χῶμα, εὐρίσκεται εἰς τὴν Καγσίαν Ἐπαρχίαν τῆς Σίνας, πλύνεται διὰ νὰ καθαρῶσθῇ ἀπὸ τὴν ἄμμον, ἔπειτα τρίβεται, καὶ ζυμοῦται διὰ νὰ κατανήσῃ κατὰ πάντα εὐμάλακτος, καὶ μετὰ ταῦτα, ἢ μὲ τὰ χέρια, ἢ μὲ προπλάσματα πλαστεργεῖται εἰς ὅ,τι σκεῦος θέλει ὁ πηλουργός. Βάλλονται αὐτὰ εἰς τὸν ἥλιον μὲ προσοχὴν διὰ νὰ μὴ ραγίσουν ἀπὸ τὴν πολλὴν ζέσταν, καὶ ἀφ' οὗ ξηρανθοῦν ζωγραφίζονται κατὰ διαφόρους τρόπους, καὶ χρώματα, επαλειφόμενα πάντοτε μὲ τὸ ἰδίον νερὸν τοῦ ἀργίλλου διὰ νὰ λάβουν στιλπνότητα, καὶ

(1) Τὸ, Σίνα πλησιάζει περισσότερο μὲ τὸ Τζίν, ὄνομα τῆς Κίνας κατὰ τὴν προφορὰν τῶν αὐτοχθόνων, καὶ αὐτὸ δὲλω μεταχειρισθῆ. Σίναί δὲ οἱ Κινέζοι τὸ ἐθνικόν, ἢ τοπικόν· καθὼς καὶ Σινικόν τὸ προερχόμενον ἀπὸ τὴν Σίναν. Τζινί, ἢτοι ἀπὸ τὸ τζίν (Σίναν) λέγουσιν οἱ Τυρκοὶ τὸ Ἀργιλλόπλασμα.

καὶ τελευταῖον ἐψήνονται εἰς τὸν κλίβανον μὲ πῦρ μέτριον, καὶ ὑπόθερμον, καὶ ἀποτελοῦνται. Αὐτὰ τὰ σπάνια εἰς ἡμᾶς ἀγγεῖα εἰς τὴν Σίναν, (κατὰ τὴν σύμφωνον μαρτυρίαν τῶν Περιηγητῶν) εἶναι κοινότατα εἰς ὅλας τὰς ἐπαρχίας της.

Ὁ Ἰσχυῖτης Ἐντρακόλλης Παπικός Ἀπόστολος (Μισσιονάριος) εἰς τὴν Σίναν, μὲ Ἐπιστολήν του γραμμένην τῇ ἀ. Σεπτεμβρίου 1712. ἀπὸ τὴν Ἰαοτσούν πόλιν Σινικήν, κειμένην ἐπὶ τὸν ὁμώνυμον ποταμὸν, διὰ τοῦ ὁποίου μετακομίζονται τὰ ἀργίλλινα ταῦτα σκεύη, περιγράφει διεξοδικώτατα καὶ τὴν ὕλην, καὶ τὴν κατασκευὴν, καὶ τὸ ζωγράφισμα, καὶ τὸ ἔψημα αὐτῶν· ἀλλ' ἐπειδὴ καὶ ὀλίγον διαφέρει ἀπὸ τὴν ὀπισθεν σύνομον ἐκθεσιν, καὶ ὀλίγον μᾶς ὠφελεῖ νὰ ἀκριβολογήσωμεν περὶ τούτου, δὲν ἀντιγράψω μεταφραστικῶς αὐτὴν τὴν ἐπιστολήν, ἀλλὰ κατ' ἐπιτομὴν προσθέτω τὰ ἐξῆς.

Κατὰ τὴν γνώμην αὐτοῦ ἡ τέχνη εὐρέθη εἰς ἐκεῖνο τὸ Γένος περὶ τὸ 412 ἔτος, καὶ τὸ ὄνομα Porcellana τὸ ἔβαλαν οἱ Πορτογάλλοι, εἰς τῶν ὁποίων τὴν γλῶσσαν σημαίνει Τρυβλίον, ἢ σκύφον, ἐπειδὴ τοιαῦτα σκεύη ἐπρωτοεῖδον, καὶ παρὰ τῶν ἐντοπίων ὠνομάζοντο μὲ ταυτόσημον λέξιν Θσκή. Ἐπαινεῖ τὴν ἐπιμέλειαν τῶν Σινῶν εἰς τὴν πλαστικὴν τῆς ὕλης, ἀλλὰ μέμφεται τὴν ἀμάθειαν τῶν ζωγράφων, καὶ τῶν διαμορφωτῶν· ἀλλὰ ταῦτα περὶ τῆς Σίνας τῶν ἀργιλλοπλασμάτων, ἀπὸ τὰ ὁποῖα οἱ Εὐρωπαῖοι φέρουν πολλὰ, καὶ εἰς διάφορα εἶδη, λαμβάνοντές τα ἀπὸ τὴν Καντῶνα, καὶ τὴν Ἰαπωνίαν.

Εἰς ὅλην τὴν Περσίαν κατασκευάζονται τοιαῦτα σκεύη πολλὰ, καὶ παρόμοια μὲ τὰ Σινικά, καὶ οἱ Ὀλλανδοὶ φέροντες τὰ πωλοῦν ἀντ' ἐκείνων, ἐπειδὴ δύσκολα διακρίνονται. Εἰς ἡμᾶς ὅμως αὐτὰ ὠνομάζονται Γενίμαδένια, ἢτοι νέων μεταλλείων, καὶ ἐκεῖνα, ὡς εἶπον, παλαιά.

Ἡ Φαένσα πόλις τῆς Ἰταλίας καυχᾶται διὰ τὴν εὐρεσιν αὐτῆς τῆς τέχνης εἰς τὴν Εὐρώπην, καὶ ἐπιμαρ-

τυροῦσιν ὅλοι διὰ τοῦ πολιτογραφθέντος ὀνόματος εἰς τὰ κατασκευαζόμενα παρ' αὐτῶν εἰς διάφορα μέρη τῆς Ἰταλίας, Γαλλίας, Γερμανίας, καὶ Ἀγγλίας, καὶ αὐτῆς τῆς Ῥωσσίας. Ὅλων αὐτῶν ἡ κατασκευὴ γίνεται μὲ ἄργιλλον, ὁ ὁποῖος ὅσον εἶναι λευκότερος, ἄλλο τόσον εἶναι καλῆτερος. Τὸ Βερονίκειον ὅμως, ἢ χρίσμα, συνθένεται ἀπὸ μίγμα μολιβίου, κασσιτέρου, ἄμμου, καὶ ὑέλου· ὅλα αὐτὰ συνεψήνονται εἰς κάμινον μέχρις ἀσβεστώσεως, ἔπειτα ἀλέθονται εἰς μύλους ἐπὶ τούτου καμωμένους, καὶ ἡ κόνις ζυμώνεται μὲ νερὸν, καὶ γίνεται ἀλειφή, μὲ τὴν ἑποίαν ἀλείφονται, καὶ ζωγραφίζονται ἔπειτα, καὶ τελευταῖον ἐψήνόμενα γίνονται αὐτὰ τὰ σκεύη εἰς σχήματα διάφορα, χρώματα, καὶ ζωγραφίας, ὑπερτεροῦντα πολὺ τὰ φερόμενα ἀπὸ τὴν Σίναν διὰ αὐτὰ τὰ δῖω προτερήματα, τοῦ σχήματος δηλαδὴ, καὶ τῆς ζωγραφικῆς, καθὼς ἐκεῖνα διὰ τὴν ὕλην, καὶ τὰ ζωρὰ χρώματα ὑπερβαίνον πολὺ τὰ Εὐρωπαϊκά.

Ὅσον ὁ ἄργιλλος εἶναι λευκός, καὶ χωρὶς πόρους, ἄλλο τόσον ἐγκριτότερον εἶναι τὸ ἀγγεῖον, καὶ πρᾶγμα, εἰς τὸ ὁποῖον μορφοῦται, καὶ εἰς τὸτο τὸν πρῶτον τόπον ἔχει ἡ Σίνα, τὸν δεύτερον ἡ Περσία, καὶ ἐφεξῆς τὰ διάφορα μέρη τῆς Εὐρώπης, ἀπὸ τὰ ὁποῖα προκρίνεται τὸ Δέλφτον, καὶ Βερολίνον τῆς Γερμανίας, καὶ τὸ Saint-Cloud, Σαιγκλουῦδον, τῆς Γαλλίας.

Τῆς Ἀγγλίας ὁ ἄργιλλος εἶναι λευκός, ἀλλὰ πολὺ πορώδης, καὶ οἱ Ἀγγλοὶ μὲ ὅλην τὴν γνωστήν των ἀκρίβειαν εἰς τὰς τέχνας, μόνον διὰ τὰ συνήθη, καὶ καθημερινὰ σκεύη τῆς τραπέζης τὰ ἔκαμαν νὰ προτιμῶνται, ἀπὸ τὰ ὁποῖα φέρονται ἐδῶ πολλὰ, καὶ προκρίνονται ἀπὸ τὰ τοῦ Τριεστίου, καὶ τῆς Ἀγκώνης· ἀλλ' ὄχι καὶ ἀπὸ τὰ τῆς Σαξωνίας. Φέρονται στιβαγμένα εἰς πλεκτὰ τετράγωνα κιβώτια, καὶ πωλοῦνται μὲ τὸν ἀριθμὸν τῶν σκευῶν.

Ἡ πλαστικὴ αὕτη κατὰ τὴν διαφορὰν τῆς ὕλης καταντᾷ βαθμῶν εἰς τὸ ἀπλοῦν χῶμα, καὶ τὴν συνει-

Δισμμένην κεραμικήν, ἢ ὁποῖα ἀναρμόστως ἐμπεριλαμβά-
νεται εἰς τὴν ἀργιλλοπλαστικήν, ἐπειδὴ κατὰ τὴν ἐτυμο-
λογίαν τοῦ ὀ "Αργίλλος σημαίνει τὸ λευκὸν χῶμα (1)
καὶ ὄχι τὸ ἀπλοῦν, καὶ ὑποκίτριον, ἢ κόκκινον. Διὰ
τοῦτο κρίνω εὐλογον, ἐναντίον τῆς γνώμης τοῦ περιφήμου
Σαβαρῆ, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἔλαβον τὸν ἀνωτέρω πρῶτον
ὀρισμὸν τοῦ "Αργίλλου, νὰ διακρίνω τὴν λέξιν, καὶ τὸ
πράγμα, καὶ ἰδὲ ΚΕΡΑΜΙΚΗ, καὶ ΠΛΑΣΤΙΚΗ, εἰς
τὰς ὁποίας ὑπάγονται ὅσα πλάττονται ἀπὸ κόκκινον
πηλὸν διάφορα, καὶ πολύχρηστα σκεύη.

Εἰς τὸν "Αργίλλον εὐλόγως ἀνάγεται καὶ ἡ κατα-
σκευὴ τῶν Καπνοκαμίνων (λουλάδων) τῆς κατὰ τὴν
μικρὰν Ἀσίαν Γενισταμπόλ, ὁ ὁποῖος εἶναι πέτρα ἀπα-
λωτάτη, κοπτομένη, καὶ δουλευομένη ὅταν ἐξορύττηται
ἀπὸ τὴν γῆν μὲ εὐκολίαν, ὡς πηλὸς, καὶ ξηρανομένη
λαμβάνει τὸ πορῶδες στερεὸν συσσωμάτωμά της.

Ἀπὸ τὰ Καπνοκαμίγια ταῦτα στέλλονται πολλὰ εἰς
τὴν Ῥωσίαν, καὶ διὰ τῆς Αὐστρίας εἰς τὴν Εὐρώπην,
καὶ πωλεῦνται καλὰ· διότι οἱ Εὐρωπαῖοι διαγλύφου-
τές τα μὲ διάφορα σχήματα, τὰ βράζουν εἰς λυομένον
κρίον διὰ νὰ καταντήσουν στερεὰ, καὶ τὰ μεταχειρί-
ζονται. Οἱ Ὁλλανδοὶ, καὶ Οὐγκροὶ, ὡς ἔκδοτοι περισ-
σότερον εἰς τὸν καπνὸν, ἐξοδεύουσι πολλὰ ἀπὸ αὐτά.

Δὲν εἶναι ἀμφιβολία ὅτι εἰς τὴν ἐκτεταμένην Ὀθωμα-
νικὴν Ἐπικράτειαν εὐρίσκονται πολλοὶ τοιοῦτοι ἀργιλλι-
κοὶ πηλοί. Ἐγὼ γνωρίζω εἰς τὴν μικρὰν Πατρίδα μου,
τὸ τῶν Ἰωαννίνων Ζαχόριον, δύο μὲ λευκὸν πηλὸν ἐ-
ξαίρετον· ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ τέχνη λείπει, καὶ πρόνοια πε-
ρὶ ταύτης δὲν εἶναι, τὸν μεταχειρίζονται μόνον διὰ νὰ
χρίσουν τοὺς τοίχους τῶν οἰκιῶν.

"ΑΡΓΤΡΟΣ. Τὸ παρα τῆς κοινῆς γλώσσης Ἀσῆμι, (2)
μέ-

(1) Ἄργον λέγεται τὸ λευκὸν χῶμα· ὄθεν πύγαργος, καὶ
ἀργυρος, κ. τ. λ.

(2) Ἡ ὀνομασία αὕτη στοχάζομαι νὰ ἐδόθη κατ' ἀρχαίς πρὸς
διά-

μέταλλον λευκόν (δια τῆτο καὶ παρὰ τῆ Ἀργόν, Ἑλληνιστὶ λευκόν, ἐτυμολογεῖται, καὶ ἐκ τούτου τὸ ἐπολιτογράφησαν οἱ Λατῖνοι Ἀργέντουμ, καὶ μετ' αὐτοὺς τὰ μεσημβρινὰ ἔθνη τῆς Εὐρώπης) βαρὺ, στερεόν, στιλπνόν, καὶ πολὺ ἐκτεινόμενον μετ' τὴν σφυρηλασίαν· ἔχει τὰ δευτερεῖα μετὰ τὸν χρυσόν εἰς τὴν σειράν τῶν μετάλλων, καὶ χρησιμεύει μετ' ἐκεῖνον εἰς τὰ νόμισματα, καθὼς καὶ εἰς ὅλα τῆς πολυτελείας τὰ ὄργανα, καὶ στολίσματα.

Εὐρίσκονται μεταλλεῖα ἀργύρου εἰς τὰ τέσσαρα τῆς Οἰκυμένης μέρη, καὶ πρὸ τῆς εὐρέσεως τῆς Ἀμερικῆς, πλουσιώτερα ἦσαν τὰ τῶν Πυρηναίων ὄρων τῆς Ἰσπανίας· ἀλλὰ τῶρα τὰ τῆς Περούς ἔκλεισαν ταῦτα, καὶ εἶναι τὰ πλουσιώτερα, καθὼς καὶ τῶν λοιπῶν μερῶν τῆς Μεσημβρινῆς Ἀμερικῆς, ὅλα ὑποκείμενα εἰς τὸν Ἰσπανικὸν θρόνον.

Τὰ ποτὲ γνωστὰ τῆς Ἀττικῆς μεταλλεῖα ἐξέλιπον, καὶ ἡ Ὄθωμαικὴ Ἐπικράτεια εἰς τὴν Εὐρώπην ὀλίγον μεταλλουργεῖ πλησίον τῆς Θεσσαλονίκης πρὸς τὸν Ἄθωνα· εἰς τὴν Ἀσίαν πρὸς τὴν Σινώπην περισσότερον, ἀλλ' ὀλίγον ὠφελεῖται τὸ Βασίλειον, διὰ τὴν αἰσχροκέρδειαν, καὶ κακὴν διοίκησιν τῶν Σατραπῶν, καὶ ἄλλων ἐπιστατῶν. ἔχει ὁ τόπος καὶ εἰς ἄλλα μέρη, ἀλλὰ κανεῖς δὲν τὰ φανερώνει διὰ τὰ μὴ ἐργοδιωχθῆ.

ΜΕ-

διάκρισιν εἰς τὸ Ἄσημον, ἢτοι ἀσημειώτον, καὶ μὴ χαραγμένον εἰς νόμισμα, τὸ ὁποῖον περιληπτικῶς ἀργύριον ὀνομαζέτο, καὶ μετὰ ταῦτα ἐπικράτησεν εἰς τὴν κοινὴν γλῶσσαν.